EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Marta Salmeron Llopart | Actualitzat el 24/06/2016 a les 09:03

"Semblava que parléssiu amb un glaçó sota la llengua, amb les 'el·les' i les vocals obertes... em va enamorar"

D'AQUÃ• I D'ALLÃ€. Em dic **Antonio JosÃ© CedeÃ±o i Rosendi,** perÃ² aquÃ- tothom em diu Toni. Tinc 35 anys, sÃ³c informÃ tic i dissenyador grÃ fic, i vaig nÃ©ixer a Acarigua (**VeneÃ§uela**), una ciutat de 200.000 habitants situada en una zona agrÃ-cola de l'interior del paÃ-s. Vaig arribar a Manresa el 2005, després d'estar dotze dies a Sant VicenÃ§ de Castellet buscant un pis que finalment vaig trobar al barri Antic. Vaig decidir venir per una bellugada del cor.

Després d'un problema mèdic causat per l'estrès a la feina i que em va fer reposar durant una setmana, m'ho vaig replantejar tot i vaig decidir llançar-me a l'aventura i provar-ho. En arribar vaig treballar en el sector de la telefonia mòbil: al Costa Comunicació de la carretera de Vic i després a Telefònica. Ara, ja fa un any i tres mesos que em vaig embarcar en el món de l'hostaleria, al bar Savoy. M'agrada perquè és un bar amb més de 35 anys i molt estimat per la gent. Ha anat canviant de fisonomia i ha passat per moltes mans: de ser una marisqueria, al bar de moteros per excel·lència de la zona ?en mans del Tata?; i fins avui. No saps mai on et porta la vida, i realment m?encanta aquesta feina: xerrar amb les persones, millorar el català, demostrar que els catalans no sou tan tancats com tothom es pensa... Aquí, darrere la barra, tothom t'explica les mil i una i t'adones de la pluralitat de caràcters i maneres de ser de la gent.

El que em va sorprendre més de Manresa és la pedra. Jo venia d'un lloc on hi ha camps, cultius, i a la ciutat hi teníem carrers asfaltats i de ciment. En canvi, vaig arribar aquí, on els carrers eren empedrats, les places, les façanes... M'agradava molt. Hi ha racons molt guapos al nucli antic.

Em vaig quedar perquè, entre d'altres coses, em va encantar la llengua. A l'escola ens havien ensenyat que a Espanya hi havia llengües minoritàries, sí, però em pensava que la que es parlava arreu era el castellà. Quan a l'aeroport vaig sentir una dona que parlava, li vaig preguntar quin idioma era, i em va dir "el d'aquí, el català". I vaig pensar que semblava que parléssiu amb un glaçó sota la llengua, amb les el·les i les vocals obertes... em va enamorar.

"Trobo que un tret dels manresans és que sou cap quadrats i prova d'això n'és la Sèquia"

Trobo que un tret dels manresans és que sou cap quadrats i prova d'això n'és la Sèquia. Quan se us fica una cosa al cap feu el que sigui per aconseguir-la. Manresa hauria mort fa molts anys si no fos per com sou: "Que em tallen el camí? Tant se val, faré qualsevol cosa fins que em deixin passar". També em sembla divertit perquè és l'únic poble que conec que ha estat excomunicat!

Tinc tota la família a Veneçuela, però amb el Whatsapp estem en contacte a totes hores. Els estimo molt i estimo molt la meva terra, però no tinc intenció de tornar. Em sento molt ben acollit, aquí i hi tinc la meva parella ?que per cert, té els vuit cognoms catalans (riu). De fet l'última vegada que vaig marxar a Veneçuela vaig tornar una mica decebut de veure com han destrossat el país, de

com han fet malbé la riquesa vegetal i animal i de com han convertit en un desastre un país de gent treballadora. Un país on els pobres cada vegada són mes pobres, que encapçala la llista d'estats més insegurs del món. Hi tornaré, per fer turisme, per veure la família... però el meu lloc és aquí. En arribar a l'aeroport de Barcelona, quan vaig tornar a sentir el català, vaig notar una sensació a l'estómac i vaig pensar, "ah, sóc a casa".